

izüek, akik az elsőséget sehol sem tudták elérni. Ezek azért nevetnek, gúnyolnak ki mindent, aminek más örvend, mert azt hiszik, hogy a világ is kigúnyolja, lenézi, semmibe veszi őket. Pál apostol Titushoz írt levelében írja: „igyekezzenek jó cselekedetekkel előljárni azok, akik Istenben hívökké lettek.“

A keresztény verseny területe nagyon széles és nagyon tág teret kínál mindenkinek, hogy a szeretet alapján az atyafiság jegyében mindenkit gyöngédséggel, tisztelettel halmozzon el, minden előítéletől mentesen.

Igy költözik megelégedés, áldás a mi életünkre, s így épül a Jézus által hirdetett Istenországa. Ámen.

KISS AKOS

HIVATÁSUNK

Ef 4,1b, 2b—3a

„Bármennyire szeretem is társaimat, az egész napból mégis az az óra volt a legkellemesebb... mikor halványulni kezdett a napvilág... mikor a nap már éppen hogy csak fenn volt a vörös égbolton és a vén fák közül az utolsó madarak utolsó kiáltását lehetett hallani... Örömmre szolgált, hogy ezekben a percekben azt éreztem: nyugodt vagyok, és helyesen cselekedtem, talán arra is gondolhattam, hogy megbízhatóságommal örömet okozhatok...“ — mondatja Henry James *A csavar fordul egyet* című regény főszereplőjével, a tanítónővel, aki két árva gyermek tanításával bízott meg, és hivatástudattal végezte munkáját.

De felmerülhet a kérdés: miért nem érezte akkor a legboldogabbnak magát, amikor együtt volt tanítványaival, amikor reá mosolyogtak vagy értelmük megnyilatkozásával gyönyörködötték lelkét?

Azért, mert ott és akkor az esti csendben találkozott önmagával és Istennel; itt végézte el élete egyik szakaszának kiértékelését, akkor érezte át azt a valóságot, hogy boldogító örömmel ajándékoz meg a hivatástudattal végzett feladatteljesítés.

Ilyen és ehhez hasonló megállás és találkozás a mai együttlétünk is.

„Járjatok úgy, mint illik elhivatástokhoz, mellyel elhívatatok“, hangzik Pál apostol felhívása.

Ahhoz, hogy hivatásunkat betölthessük, elsősorban azt kell megállapítanunk: hogyan, miért, milyen céllal hívott el Isten egy-egy tevékenységi területre? Azért, hogy építsük, szépítsük az Ő látható és láthatatlan világát, segítsük a fejlődést ott, ahová állított. Általában hivatásteljesítésről beszélünk akkor, amikor a munkahelyen becsületesen, tisztességes odaadással teljesítjük a reánk bízott feladatokat. Vajon csak az élet egyetlen területére hívott el Isten? Véleményem az, hogy mindenkinek annyi hivatása van, ahányféle tehetséget, adottságot kiaknáztunk önmagunkból és felhasználunk a fejlődés érdekében.

Milyen jó, hogy Isten többféle adottsággal, tehetséggel áldott meg, mert így változatosabb, színesebb emberi életünk. A megélt hivatás örömet, boldogságot jelent a közösségnek és örömet önmagunknak. Ahhoz azonban, hogy élhessük, közösségre van szükség.

A tanítónak, hogy taníthasson, tanítványra van szüksége.

A lelkésznek, hogy léleképítő, szépítő munkát végezhesen, gyülekezetre van szüksége.

A földművesnek, hogy termelhesen, vetőmagra, földre és munkaeszközre van szüksége. Ahhoz pedig, hogy munkaeszköze legyen, munkásra van szükség, aki azt kezűgyességével, szaktudásával elkészítse. Mindahhoz azonban, hogy a különböző elhivatást érző emberek között kapcsolatok épüljenek ki, békesség és szeretet szükséges.

Létszükséglet, hogy szenvedjük el egymást szeretetben. Ha szeretünk és szeretnek, miért kell szenvednünk? Azért, mert nagyon sokszor a rossz meggyengíti szeretetünket, a tiszta érzést.

Honnan ered a rossz? Hibáinkból, szándékosan kiejtett bántó szavakból, meggondolatlan vagy rosszindulatú cselekvésből, ez pedig szenvedést okoz. Mindezt tudja Pál apostol, és arra biztat, hogy ha szenvedés áldozataivá válunk, úgy is szeressünk. Nem Isten akaratából van az, hogy a vétkek miatt szenvednünk kell. Isten nem tudta volna megakadályozni a vétkezést? Oh, igen, de csak úgy, ha elvette volna szabadságunkat.

„Szereti-e a tanítványát a tanár, aki megadja a feladat megoldását, hogy ne tévedjen?

Szereti-e a gyermeket az anya, aki nem tanítja meg járni, mert fél, hogy elesik?

Szereti-e felserdült fiát az apa, aki nem engedi el szórakozni, mert attól tart, rossznak lesz kitéve?

Szeretné-e Isten az embert, ha elvenné tőle azt a lehetőséget, hogy szabadon válasszon, éljen és szeressen?”

Ha szeretsz, nem szabad elvenned mások szabadságát csak azért, hogy a bajt elkerüljék; engedd, hogy vállalják a tévedések, hibák, szenvedések kockázatát. Egyetlen vétket sem követhetsz el, hogy egy parányi szenvedés ne szülessen valahol amiatt. Mindannyian sokszor vétkezünk, szenvedést okozunk, és mégis várjuk, hogy szeretetben szenvedjenek el vétkeinkkel együtt. Ezért, hogy így legyen, valamit nekünk is tennünk kell. Személyiséggé kell válnunk, hogy több legyen értékünk hibáinknál. Egy szóval: tökéletesednünk kell.

Ha kezünkbe veszünk egy virágszálat és látjuk, hogy szirmai szabályosak, megállapítjuk, hogy teremtettségében elérte a tökéletességet.

Ha egy színes tollú madarat látunk, megállapítjuk, hogy mennyire tökéletes példány. De ha nem tökéletes, úgysem tudunk azon segíteni. Ha embertársunkról akarunk véleményt alkotni, az egész „én“-t nézzük, amely szellemből, fizikumból és lélekből áll. Meg tudjuk állapítani, hogy az emberi tökéletesség milyen fokára emelkedett fel, sőt hibáira rámutatva segíthetünk a tökéletesítésén, ha azt ő is munkálja. Igen, elsősorban mi magunk vagyunk hivatottak arra, hogy tökéletesítsük önmagunkat. Isten nem teremtett befejezettnek, de adottságokkal jutalmazott meg, hogy azokat felhasználva, tökéletesedjünk.

Ha fizikumunkat akarjuk erősíteni, sportolunk, sőt a fizikai munka is segít abban.

Ha szellemünket akarjuk művelni, tanulunk, olvasunk, és ezzel ismeretünk tárházát bővítjük.

Ha lelkünket akarjuk nemesíteni, imádkozunk, keressük a templomi csendet, és ebben a hangulatban összegyűjtjük tulajdonságainkat, hogy az értelem rostáján áthullatva a rosszakat, a jókat felszínen tartjuk, összefűzzük.

Szükség van az értelem irányító szerepére, a hit fényére, az akarat erejére, mert bizony nagyon sokszor „érzékiségünk túlfokozott, indulatosságunk fékevesztett, fegyelmezetlen képességeink ellenőrzés nélkül működnek, és mindegyik a maga táplálékát keresi a szellem és az eszmény törvényein kívül“.

Dávid Ferenc, egyházunk alapítója is arra tanított: értelemmel higgyünk, hívő lélekkel érezzünk.

Milyen jó volna, ha az értelem és a hit segítene a lélek nyugalma megszerzésének nagy törekvésében.

Szétszórtan bár bennünk van a sok jó tulajdonság, itt-ott elszórtan meg is nyilatkozik nemes tetteinkben, de ha össze tudnánk gyűjteni úgy, ahogy Jézus összegyűjtötte őket mély hite által és aszerint cselekednénk, mint ő, nem okoznánk bánatot, nem fakasztanánk könnyeket, de lenne körülöttünk mosoly, öröm, vidám hangulat.

„Mivé lenne kerékpárod kereke, ha küllőit nem tartaná össze a kerékagy? Nem lenne többé kerék. Mivé lenne az atom, ha az elektronok elszabadulnának központi maguktól? Nem lenne többé atom.“

Mivé lenne lelkünk, ha a hit nem emelne Istenhez, az isteni erő nem tartaná össze lelkünkben mindazt, ami jó. Nem lenne lelki nyugalom. Márpedig a lélek nyugalma számára szükség van mindig, minden körülményben. Nemcsak akkor, amikor veszélyben forog életünk, hanem akkor is, amikor veszély nélkül teljesítjük feladatunkat, megpróbáljuk hivatásunkat betölteni.

A lélek nyugalma nélkül értelmünk és érzelmünk szétszórt. Márpedig az élet nagyon sokszor állít olyan őrhelyre, olyan feladat elé, ahová teljes figyelemre, összeszedett értelemre van szükség, ellenkező esetben veszélyben forog önmagunk és mások élete.

Szüksége van a lélek nyugalma számára az édesanyának, aki nagyon sokszor aggódó tekintettel hallgatja gyermeke sírását. Mert csak így tud az ideges hangulat helyett szeretettel, áldott békességgel lehajolni és vigasztalásképpen anyai csókot lehelni a gyermeki arcra.

Tartsuk hát lelkünket Isten közelségében, hogy képesek legyünk megszerezni a lelkünk nyugalma, mert csak így biztosítjuk születését és létét a lélek egységének.

Keressük szüntelenül a lélek nyugalma, hogy válhassunk személyiséggé, hogy szeressenek és tudjuk elszenvetni mi magunk is az embert szeretetben. Így leszünk képesek betölteni hivatásunkat itt a földi életben. Ámen.

EGYHÁZI ÉLET

Egyházi Képviseelő Tanács ülése

Az E. K. Tanács március 24-én tartotta első évnegyedi ülését dr. Kovács Lajos püspök és dr. Barabássy László főgondnok elnöklete alatt. Napirend előtt dr. Kovács Lajos püspök jelentéséből fájdalommal és megilletődéssel vette tudomásul, hogy dr. Mikó Imre főgondnok hosszú szenvedés után, 66 éves korában, március 21-én elhunyt. E. K. Tanács elhatározta, hogy külön gyászjelentést ad ki, és elhunyt főgondnok afiát a márc. 29-én tartandó gyászszertartás keretében búcsúztatja.

Az E. K. Tanács tárgysorozatának középpontjában a március 4-i földrengés következményeinek ügye állott. Jóváhagyólag tudomásul vette, hogy Püspök afia 424/1977 E. K. T. szám alatt körlevelet küldött ki az egyházközségeknek, melyben a híveket a földrengés károsultjai segélyezésére hívta fel. Megelégedéssel vette tudomásul, hogy az egyházi alkalmazottak az „1977“-es, az emberség folyószámlájára máris mintegy 10 000 lej ajánlottak fel. Tudomásul vette, hogy az Elnökség megbízásából Székely János mérnök a megrongált templomok többségét a helyszínen megvizsgálta és a károkról, valamint az épületek helyreállításáról részletes jelentést terjesztett be. Sajnálattal értesült, hogy a földrengés egyházi épületeinken több mint 1 400 000 lej kárt okozott. Az alsórákosi, nagyajtai, bölöni és sepsikilyéni templomok annyira megrongálódtak, hogy nem lehet istentiszteletet tartani. E. K. Tanács elhatározta, hogy az egyházi költségvetésből minden megtakarítható összeget a megrongált templomok helyreállítására fordítja, és felhatalmazta az Elnökséget, hogy az érdekelt egyházközségeknek szükség esetén javítási segélyt utaljon ki. Egyben megbízta az Elnökséget azzal is, hogy a földrengés okozta károk felszámolása és a megrongált templomok helyreállítása érdekében minden lehetőt tegyen meg.

E. K. Tanács tárgyalta az 1976. nov. 1. — 1977. márc. 15. közötti időben elnöki elintézett fontosabb adminisztratív és gazdasági ügyekről szóló jelentést, továbbá a missziói, lelkészképesítői, énekvezérképesítői, valláserkölcsi, gazdasági és pénzügyi bizottságok jegyzőkönyveit. Tudomásul vette és intézkedett 1976. dec. 4—5. napjain Marosvásárhelyen tartott Zsinati Főtanács leiratai tárgyában. Tárgyalta és elfogadta az egyházi központ, Nyugdíjpénztár, egyházkörök és egyházközségek 1976. évi költségvetéseinek végrehajtásáról szóló jelentéseket. Foglalkozott az egyházi központ I. évnegyedi pénzügyi helyzetével, s ezzel kapcsolatban